

vzhůru do
kulturního dění

■ **Vrah zazvoní dvakrát v žateckém divadle**

ŽATEC (nav) - V pondělí 22. ledna uvede Městské Divadlo v Žatci divadelní hru s Ivanem Vyskočillem, Tomášem Krejčířem a Danou Homolovou. Bravurně napsaný příběh lidských osudů, které se setkaly v nesprávný čas na nesprávném místě se blíží psychothrilleru a může mít klidně podtitul „Přímý přenos z jednoho pracovního výkonu nájemního vraha“. V příběhu není vítězů ani poražených. Každý musí něco obětovat, aby mohl něco získat. Hra, kterou režisořovala Jana Kalíšová, začíná v žateckém divadle již od 19:30 hod. Více na www.rajcha.cz

Gazdina roba: David Švehlík a Kristina Maděrovičová

■ **Gazdina roba s Pavlem Liškou**

LOUNY (jvn) - Novou inscenací klasické hry Gazdina roba od Gabriely Preissové přiveze do Vrchlického divadla renomované Divadlo Na Zábřadl. Lounští diváci tak budou moci 25. ledna zhlédnout jedno z nejlepších českých přestavení roku 2004. Hned po premiéře získalo nominaci na Cenu Alfréda Radoka. V hlavních rolích vystoupí Kristina Maděrovičová, Pavel Liška, David Švehlík nebo zkušená Zdena Hadrboľová. „Tragédie člověka, který nesnese přidělené ponižující postavení ve společnosti a bojuje proti všem i sám se sebou o uznání vlastní výjimečnosti“ patří mezi základní díla českého realistického divadla. Režisér Jiří Pokorný se jej pokusil zbavit zkamenělého literárně-folklorního nánosu a představit autorku jako moderní dramatičku, která má, co říci i dnešnímu divákovi.

■ **Nedělní pohádka pro děti ŽATEC (kfi)** – Dne 28. ledna v 15 hodin uvede žatecké divadlo Popelku. Lákavý titul prošel rukama mnoha režisérů a každý se mu snažil ušít nové šatičky, jež by pohádce přidaly svěžest, kouzla a tajuplnosti. Kristina Herzinová obohatila milostný tón pohádky Boženy Němcové a drsný tón bratří Grimmů o komické výstupy dvou stárnoucích sester, které usilují o ruku prince. Děj umocňuje scénická hudba a písničky Jana Beneše. Výpravná scéna a nádherné kostýmy promluví jistě nejen k dětem.

■ **Lounská přehlídka lásek Coco Chanel**

LOUNY (jvn) - Michaela Dolinová a Jan Čenský se v neděli 28. ledna setkají na jevišti Vrchlického divadla v Lounech. V představení Příběh Coco Chanel podle hry Jiřího Justa o osudových láskách ženy, jejíž jméno se stalo symbolem módy a vůně, je doplní Libuše Švormová a Lumír Olšovský.

Šestnáct pohledů na okolní svět v lounském divadle

■ **Milovníky fotografie čeká pestré pokoukání ve vstupním foyer, za obrazy musíte do patra**

Na začátku ledna byly ve Vrchlického divadle v Lounech zahájeny dvě zajímavé výstavy. V divadelní kavárně vystavil své obrazy lounský „ztracený syn“ Jaroslav Čása a ve vstupním foyer před veřejnost předstoupil místní fotografický kroužek „Rychlý spouště“.

Časova plátna z dlouhého časového rozpětí 1980 až 2006 se až na výjimky pohybují v mantinelech abstraktního expresionismu, ale rozptýl uchopení „stylu“ je velmi široký. Od nejstarší abstrahované krajiny až po barevně i výrazově stridmá, častěji divoké abstraktní kompozice, které hledají ztracenou strukturu tu ve velkých oválech, tu v malých bodech, tu v zašmodrchaných tazích, v mocných nánosech jedovatě žluté nebo silných pravoúhlých tazích špachtle. Rozdílné přístupy k tomuto druhu malby vyjádřili i úvodní řečníci.

Ředitel divadla Vladimír Drápal vyzdvihl, jak se v obrazech promítla malířova osobnost. „Vidím v nich jeho energii a jeho zbesilé nápady. Potvrdilo se mi, že obraz je poezíí duše“, řekl mimo jiné. Názor většinové populace, jež nad tzv. moderním uměním dávno zlomila hůl, zastupoval Jan Kerner. „Snad sena mě nebude zlobit, ale já v těch obrazech jeho osobnost nevidím. Ale protože vím, že tu takový nejsem sám, tak se budu snažit ji na druhý, třetí pohled najít“, přislíbil starosta Loun. Příznačnou „neshodu“ dvou pohledů vyřešil sám umělec, když výstavu zahájil smířujícím: „Bar je otevřen!“

Ale i u vstupu se bylo na co dívat. „Rychlý spouště“ se předvedl jako sdružení plné talentu. Troufám si předpovědět, že jednou se o tomto neformálním spolku, který vznikl v roce 2004 okolo Jiřího Ondráka, bude psát v příštích kulturních dějinách Loun. Každý z patnácti tělem či duchem mladých fotografů dostal prostor k prezentaci

Výtvarník Jaroslav Čása (vlevo), příznivec moderního umění Vladimír Drápal, který z Časových obrazů vnímá poezii autorovy duše, a příznivec klasických výtvarných směrů Jan Kerner, který se pokusí o lásku na třetí pohled.

Škola pro pověstné zlaté české ručičky

■ **Na návštěvě u budoucích zedníků, instalatérů, pokrývačů, elektrikářů a u švadlenek**

LOUNY - Minulý úterý se pro veřejnost otevřela Střední škola stavební Louny, kterou najdete v těsném sousedství lounského úřadu práce. Na jednom křídle vstupních dveří bylo uvedeno „Den otevřených dveří“, na druhém „Zamykejte!“ Chvilé napětí - co asi platí? Bylo odemčeno. Ujalo se mne několik ochotných dívek a dovedly mne do ředitelny za Mgr. Viktorem Kolovratníkem.

„Dny otevřených dveří pořádáme jednou ročně. Návštěvníci, ať už rodiče nebo budoucí žáci si mohou prohlédnout všechny učebny i dílny. Kluky - zedníky, instalatéry a pokrývače, máme většinou na stavbách. V tento den ale jsou

počítačovou učebnu s programy na projektování staveb. Škola nabízí dva obory ukončené maturitní zkouškou: stavebnictví a mechanik instalatérských a elektrotechnických zařízení budov. Jde o klasickou průpra-

Jaroslav Pohlodko získá na škole základní kurz sváření plamenem podle evropských norem.

tady pro veřejnost, aby ukázali, co se zde učí,“ říká ředitel. Jeho škola má ale i děvčata - elektrotechničky, keramičky a švadleny. Celkem se zde vzdělává a získává kvalifikaci 234 žáků, jak na učebních, tak i na maturitních oborech.

Provází mne po škole Jaroslav Vlasák, zástupce ředitele pro praktické vyučování: „Dneska je obecný problém sehnat žáky. Co špičkového muže škola nabídne? Například nově vybavenou

vu na vysokou školu. Odborné předměty na stavebnictví vyučuje Ing. Jindřich Šus, u mechaniky Ing. Petr Vitásek. Máme i obory s výučním listem, jako je zedník, obkladač, pokrývač, instalatér, elektrotechnické a strojné montážní práce, dále práce zednické, pokrývačské, keramické, šití prádla a oděvů.“ Procházíme školou, všechny učebny jsou vybaveny moderním nábytkem. Někde se vyučuje, jini žáci jsou v dílnách.

Lucie Pohořelá, Jana Dufková a Olga Janová jsou žáčky prvního ročníku v oboru šití oděvů. Zatím šijí jednoduché věci, ve druháku si však troufnou i na večerní róbou.

jen několika snímků, ale i přes pestrost zvolených technik a žánrů působí výstavka vyrovnaně. Vidět jsou experimenty s dírkovou komorou, krajinky, reportáže, portréty a akty, makrosnímky - a to barevně i černobíle. Výhodu mají fotografové, kteří vystavili uzavřené monotematické celky jako krásná milovnice dráždivých autopotrětů Martina Kopecká, poctivá reportážní žurnalistka Anna Menoušková nebo třeba žasnoucí návštěvník Paříže, Mirek Blažek.

Samostatnou kapitolou je vyznačovací kamera obskurní Jiří Bláha, oživující dřevní doby fotografického umění. A to jmenuji opravdu jen namátkou.

Výstava je svědectvím, že v Lounech roste silná generace fotografů a že spojovat se má smysl i v době individualismu. Díla Jaroslava Čáasy můžete v divadle zhlédnout až do konce února. „Rychlý spouště“ do posledního ledna.

Jan Vnouček

Ředitel Viktor Kolovratník působí na škole už třicátým rokem a ne vždy má důvod k úsměvu.

latér. Při absolvování oborů získají základní kurz sváření plamenem podle norem EU, budou umět pájet měď a svařovat plasty. „Karel Bolešlav vyhrál místní kolo vědomostní olympiády a postupuje do oblastního kola, kde v loňském roce skončil na sedmém místě,“ chlubí se úspěchem školy pan ředitel. „Byly tam otázky z odborných předmětů a ty mě zrovna baví,“ povídá K. Bolešlav. V instalatérské dílně svářel trubky Martin Flender

Budoucí zedníci cvičně skládají a rozebírají komíny a zdvo. Práce na zakázce je těší víc.

z České Lípy. Na škole je třetí rok. Bydlí na internátu. V domově mládeže, tedy na internátu, je nyní 45 žáků, a to nejen z této školy. „Jsme jediný internát v Lounech. Pět set padesát korun se měsíčně platí za ubytování a denně 54 korun za stravu,“ přibližuje praktické věci Viktor Kolovratník. Mezi školami existuje také instalatérská dovednostní soutěž, kterou pořádá Cech instalatérů ČR. Před čtyřmi lety tato škola celostátní kolo na výstavě Aguatherm vyhrála. Budoucím instalatérům se věnuje devětadvacátý rok učitel OV Karel Procházka. Služebně nejstarším je už pouze pan ředitel, který na škole působí rovných třicet let.

Elektrotechnickým a strojné montážním pracem vyučuje Václav Licinberk ze Žatce. Mezi jeho žáky jsou i tři dívky. „Ale děvčata nám dost marodí,“ podotýká a provádí mne další budovou. Při-

dopisy

■ **Povánoční zamyšlení**

„Spisovatel František Nepil zaujal mnoho čtenářů a posluchačů, hlavně dříve narozených, v pořadu Dobré a ještě lepší jít. Jedna z jeho kouzelných povídek se také týká našeho kraje, konkrétně Peruce a známého Oldřichova dubu.

Vzpomínám si hlavně na závěr jeho povídání, ve kterém nabádá posluchače, aby navštívili nádherný kraj, který dal vyrůst mohutnému obru, jenž má po obvodu téměř sedm metrů a jehož stáří odborníci odhadují na tisíc let. Závěrem se pan Nepil zamýšlí nad tím, že v tomto kraji určitě žijí dobří a moudří lidé, kteří milují přírodu a jak je úžasné, že se zde za celých tisíc let nenašel žádný moulá a vandal, který by dubu Oldřichovi ublížil.

Já sám tento kraj miluji, pořídil jsem si zde zahrádku a na okraji vysázel smrčky. Rostly si spokojeně do krásy, ale když dorostly větší výšky, bohužel se v tomto kraji onen moulá a vandal našel a milé smrčky v půli kmene uřezal.

Nepíši toto zamyšlení v době povánoční proto, abych pátral po viníkovi a spálal mu, ale spíše proto, že je stále méně lidí, kteří se dovedou v přírodě zastavit a obdivovat věci jen zdánlivě samozřejmé. A je stále více těch, kteří se nedokážou radovat a v neustálé honbě za penězi si nedovedou krásy kolem sebe vážit.“

Pavel Voráček, Louny

cháším do dílny budoucích pokrývačů. Vládnou tady dva učitelé OV - Jiří Zimmermann a Jiří Hajský. Žáci právě u svéráku společnými silami spravují poškozené pásmo. V dílně nacházím cvičný krov, maketu střechy, kam se kluci učí nainstalovat okno. Také venku v areálu vzniká další cvičný krov. „Ten už je větší a bude trochu vyšší. Kluci si budou muset dávat větší pozor,“ vysvětluje pan učitel OV Licinberk. Je důkladný. Nevynechá jedinou učebnu, jedinou dílnu. „Tady je dílna prvního ročníku. Žáci se tu učí základní práci s materiálem, jako je pilování, řezání, ohýbání.“ V další dílně se učí správně zapojovat elektrické rozvody.

Výjdu schody a dostávám se mezi švadleny. Vítají mne paní učitelky OV Dana Vavrušková a Dagmar Kraftová. „Normálně tu máme dívek plno, ale zrovna dneska nějak prořídly. Rádi teď chrípky, mnohé jsou u lékaře.“

A tak fotím žákyně prvního ročníku Lucii Pohořelou ze Zvoleněvsi, Janu Dufkovou ze Slaného a Olgu Janovou z Mnichovského Týnce, jak začíšťují polštáře a šijí utěrky. „Uplatnění švadlen na trhu práce ztěžují vietnamské obchody a třicetdevítky. Řada firem už proto skončila. Některé naše absolventky šijí v Roudnici autopotahy, některé pracují v japonských továrnách,“ přiznávají paní učitelky. I ony se chtějí pochlubit. Vedou mne do dílny druhého ročníku, kde jsou vystaveny přepychové výrobky jejich děvčat. Večerní róbky, vycházková oblečení dokonce i s módní kabelkou. „Dívky si vybraly model v Burdě, překreslily, ušily,“ přibližují učitelky. I kdyby dívky nepracovaly jako švadleny, získané dovednosti jednou bohatě zhodnotí ve vlastní domácnosti.

Květa Tošnerová